

Arrest

nr. 326 471 van 12 mei 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 22 november 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 oktober 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 7 april 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 mei 2022 dient verzoeker in Duitsland een verzoek om internationale bescherming in.

Op 14 oktober 2022 dient verzoeker in België een verzoek om internationale bescherming in. Op 12 september 2023 wordt de impliciete afstand van het verzoek om internationale bescherming vastgesteld.

Op 23 oktober 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer / mevrouw, die verklaart te heten,

naam : A. (...) I. (...)

voornaam : W. (...)
geboortedatum : (...) 2000
geboorteplaats : (...)
nationaliteit : Syrië (Arabische Rep.)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van het/de volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Overwegende dat betrokkene opgeroepen werd om zich op 17.08.2023 aan te bieden bij de Dienst Vreemdelingenzaken, doch hieraan binnen de vijftien dagen geen gevolg gaf, wordt betrokkene in toepassing van artikel 51/5, § 1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen geacht afstand gedaan te hebben van dit verzoek om internationale bescherming.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen te hebben.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verklaarde dat één meerderjarige tante in België en één meerderjarige tante in Noorwegen verblijft. Die behoren echter niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen.

Gezondheidstoestand

Geen medische elementen in het dossier die een verwijdering in de weg staan. Betrokkene bracht geen medische attesten aan, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

Op 19 juli 2024 wordt aan verzoeker door de Duitse instanties de internationale beschermingsstatus toegekend.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 51/2 en 51/5, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel, het

zorgvuldigheidsbeginsel, het materiële motiveringsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

Ter adstruering van zijn eerste middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“1. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeker afstand zou hebben gedaan van zijn verzoek tot internationale bescherming, waardoor zijn verzoek tot internationale bescherming niet verder wordt onderzocht en derhalve als afgesloten wordt beschouwd.

In de bestreden beslissing wordt dit aangegeven als volgt: “Overwegende dat betrokkene opgeroepen werd om zich op 17.08.2023 aan te bieden bij de Dienst Vreemdelingenzaken, doch hieraan binnen de vijftien dagen geen gevolg gaf, wordt betrokkene in toepassing van artikel 51/5, § 1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen geacht afstand gedaan te hebben van dit verzoek om internationale bescherming” (stuk 1).

2. De verzoekende partij veronderstelt dat de verwerende partij toepassing heeft gemaakt van artikel 51/5, §1, vierde lid Vreemdelingenwet om de afstand van het verzoek tot internationale bescherming vast te stellen.

Dit artikel stelt als volgt: “Indien de vreemdeling binnen de vijftien dagen na verzending geen gevolg geeft aan een oproeping of een verzoek om inlichtingen, wordt hij geacht afstand gedaan te hebben van zijn verzoek om internationale bescherming”.

Er kan derhalve slechts worden verondersteld (“geacht”) dat de verzoekende partij afstand deed van het verzoek tot internationale bescherming indien er binnen de vijftien dagen - te rekenen vanaf de verzending - geen gevolg zou zijn gegeven aan een oproeping of een verzoek tot inlichtingen. Het tijdstip van de verzending is derhalve cruciaal. Slechts vanaf dit moment neemt de termijn van vijftien dagen een aanvang.

De verzoekende partij wijst, voor wat de verzending van een oproeping of een verzoek om inlichtingen, tevens naar artikel 51/2 Vreemdelingenwet.

Dit artikel stelt:

“De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming indient overeenkomstig artikel 50, § 3, dient in België woonplaats te kiezen.

Zo hij geen woonplaats heeft gekozen wordt de verzoeker geacht woonplaats te hebben gekozen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De vreemdeling die aan de grens een verzoek om internationale bescherming indient zonder te voldoen aan de in artikelen 2 en 3 gestelde voorwaarden, wordt geacht woonplaats te hebben gekozen op de plaats waar hij wordt vastgehouden.

Elke wijziging van de gekozen woonplaats moet bij een ter post aangetekende zending medegedeeld worden aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, alsook aan de Minister.

Onverminderd een kennisgeving aan de persoon zelf, is elke kennisgeving geldig wanneer ze naar de gekozen woonplaats van betrokkene verstuurd wordt bij een ter post aangetekende zending of per bode tegen ontvangstbewijs. Wanneer de vreemdeling woonplaats heeft gekozen bij zijn raadsman, kan de kennisgeving ook geldig worden verstuurd per faxpost of via elke andere bij een koninklijk besluit toegelaten betekeniswijze.

De oproepingen en de aanvragen om inlichtingen kunnen eveneens geldig verstuurd worden naar de gekozen woonplaats bij een ter post aangetekende zending of per bode tegen ontvangstbewijs. Wanneer de vreemdeling woonplaats heeft gekozen bij zijn raadsman, kunnen de oproepingen en aanvragen om inlichtingen ook geldig worden verstuurd per faxpost of via elke andere bij een koninklijk besluit toegelaten betekeniswijze, onverminderd een kennisgeving aan de persoon zelf”.

3. Verzoeker diende een verzoek in tot het verkrijgen van internationale bescherming op 26 september 2022.

Nadat verzoeker zich had aangemeld tot het indienen van een verzoek tot internationale bescherming bij de Dienst Vreemdelingenzaken, verzocht hij onmiddellijk tot het verkrijgen van materiële hulp door Fedasil. Dit bleek echter niet mogelijk. Verzoeker kon geen plaats verkrijgen in een opvangcentrum. Hij had hierdoor geen vaste woon- of verblijfplaats.

Door verweerder werd een uitnodiging opgesteld voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor een interview in het kader van zijn verzoek tot internationale bescherming op 17 augustus 2023 om 13u30.

In het administratief dossier kan verzoeker evenwel niet vaststellen dat de verwerende partij de voorziene afspraak (oproeping) voor 17 augustus 2023 effectief zou hebben verzonden aan verzoeker of aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Er kan immers slechts toepassing worden gemaakt van artikel 51/5, §1, vierde lid Vreemdelingenwet, om vast te stellen dat een verzoeker om internationale bescherming afstand zou hebben gedaan van zijn verzoek om internationale bescherming, indien de vreemdeling binnen de vijftien dagen na verzending geen gevolg geeft aan een oproeping of een verzoek om inlichtingen.

Artikel 51/5, §1, vierde lid Vreemdelingenwet stelt: "Indien de vreemdeling binnen de vijftien dagen na verzending geen gevolg geeft aan een oproeping of een verzoek om inlichtingen, wordt hij geacht afstand gedaan te hebben van zijn verzoek om internationale bescherming".

Er kan slechts toepassing worden gemaakt van artikel 51/5, §1, vierde lid Vreemdelingenwet, om vast te stellen dat een verzoeker om internationale bescherming afstand zou hebben gedaan van zijn verzoek om internationale bescherming, indien de vreemdeling binnen de vijftien dagen na verzending geen gevolg geeft aan een oproeping of een verzoek om inlichtingen.

De verwerende partij schendt derhalve artikel 51/2 en artikel 51/5, §1, vierde lid Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

3. In ondergeschikte orde wijst de verzoekende partij in deze context tevens naar het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel.

Er kan immers worden vastgesteld dat de verwerende partij pas op 23 oktober 2023 heeft vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan de oproeping om zich aan te bieden op 17 augustus 2023 en hij hieraan binnen de vijftien dagen geen gevolg heeft gegeven. De verwerende partij heeft kennelijk maanden gewacht op deze vaststelling te maken, waardoor de verzoekende partij minstens mocht veronderstellen dat geen toepassing zou worden gemaakt van artikel 51/5, §1, vierde lid Vreemdelingenwet en de verzoekende partij opnieuw een oproeping zou worden toegestuurd (verzonden).

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als één van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft verricht (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104).

Het vertrouwensbeginsel houdt dan ook in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

*In eenzelfde lijn beroept verzoeker zich op het rechtszekerheidsbeginsel, dit is een uit de rechtstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid van het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, Die Keure, 2006, 315-349).*

Ook hierom mag de verzoekende partij ervan uitgaan dat op 29 juli 2022 geen toepassing meer zal worden gemaakt van artikel 51/5, §1, vierde lid Vreemdelingenwet, gelet op het uitblijven van een beslissing door de bevoegde overheid.

De bestreden beslissing schendt hierom het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel."

2.2 De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen die de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (cf. RvS 22 maart 2004, nr. 129.541).

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (cf. RvS 22 maart 2004, nr. 129.541).

Er is sprake van een schending van het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel indien (1) het bestuur een vergissing beging, (2) ten gevolge die vergissing een voordeel heeft verleend aan de betrokkene, (3) en er geen gewichtige redenen zijn om het voordeel te mogen terugvorderen (cf. RvS 3 juni 2010, nr. 204.655).

Verzoeker betwist in wezen dat hij afstand heeft gedaan van zijn verzoek om internationale bescherming. Hij betoogt dat de uitnodiging voor zijn gehoor op 17 augustus 2023 niet aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen (hierna: het CGVS) en de Staatlozen of aan hem zelf werd verzonden.

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande gemotiveerd als volgt: *“Overwegende dat betrokkene opgeroepen werd om zich op 17.08.2023 aan te bieden bij de Dienst Vreemdelingenzaken, doch hieraan binnen de vijftien dagen geen gevolg gaf, wordt betrokkene in toepassing van artikel 51/5, § 1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen geacht afstand gedaan te hebben van dit verzoek om internationale bescherming”*.

De Raad stelt vast dat er zich in het administratief dossier een *“verklaring betreffende de woonstkeuze”* bevindt van 14 oktober 2022 waarbij verzoeker woonstplaats kiest bij het CGVS. Eveneens in het administratief dossier bevindt zich de verzending van de uitnodiging voor het asielverhoor op 17 augustus 2023 aan het CGVS, d.d. 25 juli 2023. Deze uitnodiging werd blijkens het administratief dossier ook per e-mail overgemaakt aan verzoeker zelf op 25 juli 2023. Verzoeker kan aldus niet worden gevolgd waar hij voorhoudt dat hij niet rechtsgeldig zou zijn uitgenodigd voor zijn asielverhoor. Hij toont niet aan dat verweerder geen toepassing mocht maken van artikel 51/5, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet om vast te stellen dat verzoeker in dergelijk geval wordt geacht afstand te hebben gedaan van zijn verzoek om internationale bescherming. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel of het materiële motiveringsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Evenmin kon verzoeker de rechtmatige verwachting koesteren dat zijn verzoek om internationale bescherming, in weerwil van artikel 51/5, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet, alsnog verder zou worden behandeld nadat verzoeker binnen de vijftien dagen geen gevolg heeft gegeven aan de uitnodiging om zich op 17 augustus 2023 aan te bieden bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Artikel 51/5, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt uitdrukkelijk dat de vreemdeling in een dergelijk geval wordt geacht afstand te hebben gedaan van zijn verzoek om internationale bescherming. Het feit dat verweerder volgens verzoeker pas op 23 oktober 2023 de afstand van het verzoek om internationale bescherming zou hebben vastgesteld, hetgeen overigens niet overeenkomt met de informatie vervat in het wachtregister waaruit blijkt dat de afstand van het verzoek om internationale bescherming reeds werd vastgesteld op 12 september 2023, kan bij verzoeker niet de rechtmatige verwachting doen ontstaan dat geen toepassing meer zou worden gemaakt van voornoemde wetsbepaling. Er wordt nergens in de geldende regelgeving bepaald binnen welke termijn de administratieve overheid de impliciete afstand van het verzoek om internationale bescherming dient vast te stellen. Een schending van het rechtszekerheidsbeginsel kan daaruit evenmin worden afgeleid.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3 In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het hoorrecht en de rechten van verdediging, van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Ter adstruering van zijn tweede middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

“1. In casu werd aan de verzoekende partij een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, in toepassing van artikel 7 Vreemdelingenwet.

Deze bepaling vormt een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 18 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; Parl.St. Kamer 2001-12, nr. 53K1825/001, 23).

Het dient derhalve te worden bevestigd dat het gegeven bevel om het grondgebied te verlaten van verzoeker, dat met miskenning van bepaalde wetsartikelen werd genomen waardoor aan verzoeker bepaalde rechten werden onttrokken, als een bezwarend besluit moet worden aangemerkt dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Aangezien het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, dient dit recht ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten te worden erkend, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (zie artikel 51 van het Handvest; HvJ 18 december 2008, C-349/07 en HvJ 22 november 2012, C-277/11).

- 1. Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersten (HvJ 10 september 2013, C-383/13).*

De voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van schending van dit hoorrecht door het Unierecht, met name richtlijn 2008/115/EG, zijn vastgesteld. Ook in de nationale regelgeving is dit niet geregeld.

Het gegeven dat de toepasselijke regeling, Unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken Richtlijn 2008/115/EG.

In dit verband dient tevens te worden verwezen naar het bepaalde in artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer).

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn een nuttig effect kent, dient verzoekster in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd.

Het hoorrecht wordt dan ook geschonden indien de besluitvorming een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13).

Dat recht maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

De mogelijkheid om een besluitvorming te beïnvloeden volstaat.

- 2. De verzoekende partij had verschillende feitelijke elementen kunnen aanreiken, indien hij daadwerkelijk zou zijn gehoord, die de besluitvorming van de verwerende partij konden beïnvloeden. Verzoeker heeft de nationaliteit van Syrië. Hij werd geboren op 1 juni 2000 te Homs.*

Verzoeker diende een verzoek in tot het verkrijgen van internationale bescherming op 26 september 2022. Nadat verzoeker zich had aangemeld tot het indienen van een verzoek tot internationale bescherming bij de

Dienst Vreemdelingenzaken, verzocht hij onmiddellijk tot het verkrijgen van materiële hulp door Fedasil. Dit bleek echter niet mogelijk. Verzoeker kon geen plaats krijgen in een opvangcentrum.

Verzoeker had een interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 14 oktober 2022. Het verslag van dit interview is gevoegd in het administratief dossier.

Door verzoeker werd toegelicht dat hij omstreeks 1 november 2017 Syrië diende te verlaten omwille van de oorlog. Hij verbleef eerder steeds in Syrië, met name in het dorp Halat. Hij reisde vervolgens via Libanon en Egypte naar Libië toe, alwaar hij ongeveer vijf jaar verbleef. In 2022 reisde hij verder naar Europa toe. Hij ging naar Italië en Zwitserland om vervolgens toe te komen in België.

Verzoeker kon derhalve reeds toelichten dat hij om internationale bescherming verzocht, nadat hij omstreeks 1 november 2017 Syrië diende te verlaten. Verzoeker verwees hiervoor naar de oorlog in zijn land van herkomst.

Verzoeker had zijn vrees voor vervolging dan ook kunnen toelichten indien hij zou zijn gehoord.

Verzoeker werd niet door verweerder in de gelegenheid gesteld om te worden gehoord over zijn procedure tot internationale bescherming, voorafgaandelijk het opleggen van een verwijderingsbeslissing. De verzoekende partij werd hierdoor de mogelijkheid ontnomen om naar behoren en daadwerkelijk hun standpunt kenbaar te maken (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§ 49, 50 en 55).

Het niet horen van de verzoekende partij heeft, gelet op alle feitelijke en juridische omstandigheden van het geval, in casu dan ook daadwerkelijk verzoeker de mogelijkheid ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hierdoor werd de verzoekende partij niet in staat gesteld naar behoren en daadwerkelijk hun standpunt kenbaar te maken in het kader van de administratieve procedure, voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kon beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Gelet op deze elementen, wijst de verzoekende partij op een schending van het hoorrecht en de rechten van verdediging evenals het zorgvuldigheidsbeginsel.

3. *Zelfs in het enkele geval geen schending van het hoorrecht zou worden aangenomen, quod non, wijst de verzoekende partij erop dat in elk geval blijkt dat de formele motiveringsverplichting werd geschonden.*

De bestreden beslissing schendt de formele motiveringsverplichting doordat, rekening houdende met bovenvermelde elementen, geen enkel concreet motief wordt vermeld in de bestreden beslissing waaruit blijkt dat de verwerende partij heeft rekening gehouden met de persoonlijke situatie van verzoekster, zoals hierboven beschreven.

De verwerende partij diende evenwel rekening te houden met de specifieke situatie van de verzoekende partij, voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing - het bevel om het grondgebied te verlaten - heeft immers als gevolg dat verzoeker zou dienen terug te keren, na zijn verblijf in België, naar het land waarvan hij geacht wordt de nationaliteit te bezitten (Syrië).

De bestreden beslissing beperkt zich niet tot het vaststellen dat de verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft. In de Belgische Vreemdelingenwet werden immers de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet:

“5° terugkeer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf

6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;

7° verwijdering: de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied;”.

Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt. De bestreden beslissing lijkt te stellen dat verzoeker dient terug te keren naar Syrië (“nationaliteit: Syrië”) en dit binnen een termijn van 30 dagen.

De verwerende partij diende evenwel rekening te houden met de specifieke situatie van de verzoekende partij, voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker heeft de nationaliteit van Syrië. Hij werd geboren op 1 juni 2000 te Homs. Verzoeker diende een verzoek in tot het verkrijgen van internationale bescherming op 26 september 2022. Nadat verzoeker zich had aangemeld tot het indienen van een verzoek tot internationale bescherming bij de Dienst Vreemdelingenzaken, verzocht hij onmiddellijk tot het verkrijgen van materiële hulp door Fedasil. Dit bleek echter niet mogelijk. Verzoeker kon geen plaats krijgen in een opvangcentrum.

Verzoeker had een interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 14 oktober 2022. Het verslag van dit interview is gevoegd in het administratief dossier.

Door verzoeker werd toegelicht dat hij omstreeks 1 november 2017 Syrië diende te verlaten omwille van de oorlog. Hij verbleef eerder steeds in Syrië, met name in het dorp Halat. Hij reisde vervolgens via Libanon en Egypte naar Libië toe, alwaar hij ongeveer vijf jaar verbleef. In 2022 reisde hij verder naar Europa toe. Hij ging naar Italië en Zwitserland om vervolgens toe te komen in België.

Verzoeker kon derhalve reeds toelichten dat hij om internationale bescherming verzocht, nadat hij omstreeks 1 november 2017 Syrië diende te verlaten. Verzoeker verwees hiervoor naar de oorlog in zijn land van herkomst. Hij heeft een vrees voor vervolging bij een terugkeer naar zijn land van herkomst.

Er kan derhalve geen twijfel over bestaan dat verweerder met al deze elementen diende rekening te houden voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing, terwijl in de bestreden beslissing hierover geen enkel concreet motief is terug te vinden.

De formele motiveringsverplichting wordt hierom op manifeste wijze geschonden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

Een schending dringt zich hierom op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.”

2.4 Luidens artikel 39/69, §1 van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een “uiteenzetting van feiten en middelen” bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Verzoeker voert dan wel de schending aan van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, hij zet niet uiteen op welke wijze deze bepaling door de bestreden beslissing wordt geschonden. In zoverre is het tweede middel dan ook onontvankelijk.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De bestreden beslissing is zowel in feite als in rechte gemotiveerd. Verweerder motiveert, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Dit wordt door verzoeker niet betwist. Daarnaast bevat de bestreden beslissing een motivering in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

Verzoeker beroept zich op een schending van het hoorrecht. Het hoorrecht verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (cf. HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor.

De Raad wijst erop dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van het hoorrecht naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het nemen van de bestreden beslissing hadden kunnen verhinderen (cf. HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert.

Verzoeker betoogt dat hij verschillende elementen had kunnen aanreiken indien hij zou zijn gehoord: zijn Syrische nationaliteit; het feit dat hij om materiële hulp heeft verzocht bij Fedasil doch dit niet mogelijk bleek; het feit dat hij een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend omwille van de oorlog in zijn land van herkomst en zijn vrees voor vervolging.

De Raad kan enkel vaststellen dat een schending van het hoorrecht *in casu* niet kan worden weerhouden aangezien uit de bestreden beslissing en uit het administratief dossier duidelijk blijkt dat verzoeker rechtsgeldig werd opgeroepen voor een verhoor aangaande zijn vluchtmotieven op 17 augustus 2023 bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waaraan verzoeker echter geen gehoor heeft gegeven. Verzoeker kan dan ook niet ernstig voorhouden als zou hij niet zijn uitgenodigd zijn standpunt uiteen te zetten. Daarenboven blijkt uit de bestreden beslissing dat verweerder bij het nemen van deze beslissing reeds op de hoogte was van de nationaliteit van verzoeker en het gegeven dat hij een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Verzoeker beaamt dit zelf in zijn verzoekschrift waar hij argumenteert dat hij “*kon derhalve reeds toelichten dat hij om internationale bescherming verzocht, nadat hij omstreeks 1 november 2017 Syrië diende te verlaten. Verzoeker verwees hiervoor naar de oorlog in zijn land van herkomst*”. Verzoeker toont dan ook niet aan welke nieuwe elementen hij nog ter kennis van verweerder had willen brengen en die de besluitvormingsprocedure hadden kunnen beïnvloeden.

Vervolgens voert verzoeker de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat luidt: “*Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land*”. Verzoeker argumenteert dat de bestreden beslissing geen enkel concreet motief bevat

waaruit blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met zijn persoonlijke situatie. Volgens verzoeker heeft de bestreden beslissing tot gevolg dat hij zou dienen terug te keren naar Syrië.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat verweerder weldegelijk rekening heeft gehouden met de nationaliteit van verzoeker, daar deze uitdrukkelijk wordt vermeld, en het gegeven dat verzoeker een verzoek om internationale bescherming in België heeft ingediend. Verder wordt er eveneens expliciet rekening gehouden met de elementen vermeld in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet:

“Hoger belang van het kind

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen te hebben.

Gezins- en familielevens

Betrokkene verklaarde dat één meerderjarige tante in België en één meerderjarige tante in Noorwegen verblijft. Die behoren echter niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen.

Gezondheidstoestand

Geen medische elementen in het dossier die een verwijdering in de weg staan. Betrokkene bracht geen medische attesten aan, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter.”

Verzoeker toont aldus niet aan dat verweerder geen rekening zou hebben gehouden met zijn persoonlijke situatie. Minstens zet verzoeker niet uiteen met welke elementen verweerder ten onrechte geen rekening zou hebben gehouden.

Tenslotte valt niet in te zien welk belang verzoeker op heden nog bij zijn kritiek heeft dat hij ten gevolge van de bestreden beslissing zou moeten terugkeren naar Syrië. Immers blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier dat aan verzoeker op 19 juli 2024 de internationale beschermingsstatus werd toegekend in Duitsland. De bestreden beslissing bepaalt uitdrukkelijk dat verzoeker het Belgische grondgebied dient te verlaten *“evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven”*. Nu blijkt dat verzoeker over documenten beschikt die hem toelaten in Duitsland te verblijven, kan hij niet worden gevolgd waar hij betoogt dat de bestreden beslissing impliceert dat hij naar Syrië dient terug te keren. Het woord *“tenzij”* heeft een eliminerende betekenis in die zin dat verzoeker, nu hij beschikt over documenten die vereist zijn om zich naar Duitsland te begeven, niet meer het grondgebied moet verlaten van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen. Een schending van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizend vijftientwintig door:

N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN